

KIRSI SIHVO

*nahkataakkinen
tyttö*

© 2016 Kirsi Sihvo

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-339-671-5

NAHKATAKKINEN TYTTÖ

Kirsi Sihvo

Prologi

Ilta oli mennyt sekavissa tunnelmissa. Päässä jyskytti poikien kanssa juotu pirtu. Hampaat olivat tahmeat cokiksesta. Hän huojui Suntin reunaa pitkin veneelleen. Veneen avain, jossa oli pyöreä korkkipallo avaimenperänä, pullotti housun taskussa. Siitä oli heitetty herjaa illan aikana poikaporukassa ja tytöt olivat kikatelleet pullottavalle housunetumukselle. Lapsellista. Hän ei jaksanut enää mennä mukaan poikien sekoiluun. Kahden, kolmen vuoden ikäero toisiin tuntui ikuisuudelta. Hänellä oli mielessä jo vakiintuminen.

Vene liikahteli lepuuttajia vasten nousevan länsituulen tehdessä pieniä pyörteitä Suntin pintaan. Hän laskeutui kivireunukselta veneeseen, käynnisti moottorin ja irrotti köydet. Lepuuttajat hän heitti keulahyttiin. Toinen niistä osui tytön jalkoihin, mutta tyttö ei huomannut mitään. Valkoinen kiharapilvi valui keulapenkin reunalta lattialle. Tyttö makasi polvet koukussa penkillä kyljellään. Hento käsi pilkotti nahkatakan hihansuusta. Oksenuksen kirpeä haju leijui hytin ovesta ulos.

Hän käänsi veneensä rutinoituneesti kapealla Suntilla, vaikka horisontti pyöri silmissä. Veneen kylki raapaisi kevyesti kivireunusta. Hän ei välittänyt siitä. Ei ukko sitä huomaisi. Hän antoi veneen lipua hiljaa sataman ohi. Veden pinnassa pyöri tuulen tuivertamia tummia kuvioita. Vatsassa pyöri samaan tahtiin ja hän kumartui oksentamaan laidan yli. Helvettiin se Henkka, joka aina kantoi juhliin isänsä pirtua. Henkka leveili isänsä ammatin tuomilla luontaiseduilla. Ihan kuin lääkäriperheen pojalla ei olisi varaa juoda parempiakin juomia.

Hän kaasutti veneen vauhtiin huolimatta nopeusrajoituksesta, joka oli voimassa kapealla laivaväylällä. Horisontti alkoi suoristua ja pään selvetessä ajatukset palasivat illan tapahtumiin. Hänen tyttänsä oli raskaana. Hänestä oli tulossa isä. Ajatus tuntui epätodelliselta, vaikka samalla niin luonnolliselta. Tyttö oli uhannut teettävänsä abortin. Hän ei voinut hyväksyä ajatusta, että hänen syntymätön lapsensa murhattaisiin. Tyttö oli saatava muuttamaan mielensä. Hän vaikka pitäisi tytön vankinaan saarsessa, kunnes olisi liian myöhäistä enää tehdä aborttia.

Tuuli oli navakoitunut ja veneen pohja pamahteli myötääalokan kuopissa. Hän seisoi veneessä nähdäkseen veden pisa-roiman tuulilasin yli. Taivas oli pilvetön. Tähtenlento vilahti silmien edessä ja hän toivoi, kuten äiti oli opettanut hänelle lapsena. Äiti, joka ei enää ollut näkemässä tulevaa lapsenlastaan. Tutut kallioiden siluetit hämöttivät jo ja hän hiljensi vauhtia kaartaes-saan Sandvikiin. Vene lipui hitaasti kohti rantaa ja hän antoi sen pysähtyä pehmeään hiekkaan.

Hän veti veneen ranturia pitkin pidemmälle maihin ja sitoi sen lähimpään koivuun. Uskaltaisiko tytön herättää? Jos se alkaisi huutaa ja raivota taas? Hän kömpi veneen keulaan ja nosti tytön penkiltä. Tyttö tuntui raskaalta. Hän käänsi tytön kasvot itseensä päin ja huomasi raollaan olevat sameat silmät ja auki loksahtaneen suun.

Katariina oli vetänyt aamulla kovat treenit kuntosalilla personal trainerin ohjauksessa. Kotiin tultuaan hän oli lukenut Hesarin ja iltapäivälehdet iPadilta. Suljettuaan iPadin Katariina oli yrittänyt keksiä sijaistointoja. Siinä hän oli hyvä. Aina löytyi muuta tekemistä kuin se, mitä olisi pitänyt tehdä. Ei auttanut muu kuin ryhtyä hommiin. Monsterin ja Oikotien työpaikkailmoitukset hälyttivät vähän väliä kännykässä. Jokainen piippaus muistutti työttömyydestä ja siitä, että työttömän työ oli työn hakeminen. Katariina oli lisännyt molempiin palveluihin profiilit ja työpaikkatoiveet sekä ottanut käyttöön automaattisen hälytyksen. Mikäli profiiliin sopiva työpaikka löytyisi, järjestelmä hälyttäisi. Hälytyksen käyttöönottoa Katariina oli monesti harmitellut. Nyt hän ei osannut poistaa hälytystä. Ensimmäiset työpaikat tulivat palveluihin aamukuudelta ja kännykkä oli siksi pakko pitää äänettömällä yöllä. Katariinalle tuli ikävä Mikkoa. Jos Mikko olisi asunut vielä kotona, Katariinan tekniikkaongelmat olisivat olleet hetkessä korjattu. Mikko oli ollut jo puoli vuotta Kanadassa opiskelemaisissa. Poika tuntui viihtyvän Torontossa. Päivät opiskelua, illat jääkiekko-otteluissa ja jälkipileissä paikallisissa baareissa. Tyttöystäväkin oli löytynyt. Mahtaisiko Mikko kotiin enää palatakaan?

Katariina avasi läppärinsä ja alkoi selata työpaikkailmoituksia. Hän täytti kymmenen minuuttia Accenturen hakemusta ja oli mielestään jo aivan prosessin lopussa. Voi ei. Taas kysyttiin perusteluja siihen, miksi haet juuri tätä työpaikkaa. Vasta viimeisenä kysymyksenä. Hakemuksen täyttämässä oli aikaraja ja

tässä kohtaa pitäisi alkaa miettiä perusteluita ja kirjoittaa ne kai-
ken lisäksi englanniksi. Katariina kirjoitti nopeasti englanniksi,
mikä häntä motivoi ja miksi juuri Accenturen tehtävä vaikutti
mielenkiintoiselta ja Katariinalle sopivalta. Joinain päivinä Ka-
tariina saattoi täyttää kymmenen hakemusta. Hänellä oli pitkä ja
laaja kokemus finanssialalta. Omasta mielestään hän olisi osaava
monenlaiseen tehtävään. Kieltävät vastaukset kilahtelivat sähkö-
postiin jo parin päivän päästä. Osaaminen ja kokemus eivät mer-
kinneet mitään. Katariina muisti esimiesajoiltaan, että hakijoille
asetettiin kriteerit. Riittävä koulutus, sopiva kokemus ja ikä. Ka-
tariina tiesi, että jälkimmäinen oli hänen heikkoutensa työmark-
kinoilla. Tutkimusten mukaan jo yli neljäkymmentävuotiaita nai-
sia syrjittiin työnhaussa.

Katariina muisteli ruuhkavuosia, jotka olivat hurahtaneet
kuin pikajuna pienen paikkakunnan aseman ohi. Hän oli viihty-
nyt kaksi vuotta kotona Mikon kanssa. Hänen miehensä Markuk-
sen mielestä kotona lorviminen oli saanut riittää. Perheen elinta-
soa oli Markuksen mielestä pitänyt nostaa. Katariina ei ymmär-
tänyt mikä heidän elintasossaan oli ollut vikana. Markus oli päät-
tänyt toisin. Hän oli pitänyt tärkeänä saada isompi talo ja parem-
malta paikalta, hienompi auto ja ulkomaanmatkoja. Sitä varten
Katariinan oli pitänyt palata töihin. Kiirettä töihin, kotiin, ruoka-
kauppaan ja Mikon harrastuksiin oli kestänyt lähes viisitoista
vuotta.

Mikon kasvettua teini-ikään Katariina oli alkanut keskittyä
yhä enemmän työuraansa. Varsinkin, kun Markus ei ollut kos-
kaan kotona työmatkojen ja myöhään yöhön venyvien edustusti-
laisuuksien vuoksi. Katariinan työpäivät olivat pidentyneet ja
työpanos oli huomattu ylempien esimiesten keskuudessa. Muu-
taman vuoden aherruksen ja panostuksen jälkeen Katariina oli

ylennetty osastajohtajaksi. Valitettavasti Katariina oli huomannut vasta siinä vaiheessa, että esimiestason elämä oli raakaa ja raadollista kilpailua vallasta ja johdettavien henkilöiden määrästä. Katariinalle oli tullut mieleen intiaanit, jotka kilpailivat päänahkojen määrillä. Esimiehiltä ja johtajilta oli kadonnut usein taju siitä, mikä oli yrityksen etu. Oma etua ja palkkioita oli ajettu niin vauhdilla, että Katariinan päätä oli huimannut. Ei hän ollut tällaiseen valtapeliin halunnut mukaan. Kilpailu oli ollut niin kovaa, että selvittääkseen työmäärästä, oli ollut pakko venyttää työpäiviä kaksitoistatuntisiksi ja viikonloppuina oli pitänyt käydä läpi viikolla lukematta jääneitä sähköposteja.

Hyvässä taloudellisessa tilanteessa oli aloitettu varautuminen huonoihin aikoihin. Oli keksitty uusia liiketoimintasynergioita, joilla voitiin saavuttaa tehokkuutta ja kustannussäästöjä. Oli aloitettu fuusioituminen toimialojen yli. Oli yritetty pankkien ja operaattorien yhteistyötä ja perustettu finanssitavarataloja, joilla oli ollut yhteys vähittäiskaupan alaan. Oli haluttu sitouttaa asiakkaat kanta-asiakkaiksi keskittäjäeduilla ja bonus-järjestelmillä. IT-yrityksiä fuusioitiin ja heikoimmat katosivat markkinoilta. Katariinalta oli hiipunut mielenkiinto uutisiin ja oman työpaikan yhä tiukempiin saneeraussuunnitelmiin.

Katariina oli kutsunut tehostamistoimenpiteitä lähinnä henkilöiden puhdistusoperaatioiksi. Katariinan mitta oli alkanut olla jo täynnä kähmintää ja aikuisten lasten valtapeliä. Yrityksistä oli vähennetty henkilöitä johtajien kabinetissa juustohöylämenetelmällä ja tasaisesti kaikista organisaation osista. Katariina oli osallistunut ensimmäiseen puhdistusoperaatioon esimiehenä. Ir-tisanomisten jälkeen hän oli ilmoittanut haluavansa siirtyä takaisin asiantuntijatehtäviin. Hänen esimiehensä oli ollut hämmästynyt Katariinan päätöksestä. Sen sijaan kollegat olivat olleet rie-

muissaan. Oli yksi kilpailija vähemmän. Kun toinen puhdistus-
aalto oli alkanut, Katariina oli ollut yllättäen irtisanottavien lis-
talla. Katariina oli tuntenut olevansa kuin se pieni asema, jonka
ohi pikajunat ajoivat.

Kotona elämä oli ollut ruuhkavuosina yhtä talouden hoitoa
ja silloin harvoin, kun Markus oli ollut kotona, oli harrastettu
sekä seksiä että riitelyä. Katariina oli luullut, että sellaista oli nor-
maali parisuhde- ja perhe-elämä. Etenkin, kun piti vertailukoh-
tana kovaäänisiä naapureita ja vauhdikkaita avioliittoja ystävä-
piirissä. Hiljalleen oli alkanut tuntua siltä, että ihminen olisi voi-
nut olla kotonaan onnellisempi ja elämä tasaisempaa kuin mitä
heidän liitossaan oli. Katariina oli toivonut muutosta sekä koti-
että työelämään, mutta hän ei ollut osannut kuvitella, että muutos
oli muhinut heidän liitossaan jo pitkään. Tai oikeastaan se oli mu-
hinut Markuksen työmatkoilla hotellien lakanoiden välissä.

Markus oli tullut eräänä perjantaina kotiin viikon työmat-
kalta Yhdysvalloista. Sen sijaan, että mies olisi aloittanut perin-
teisen valittamisen epäsiististä kodista, laiskasta pojasta ja liha-
vasta vaimosta, hän oli halunnutkin heti seksiä. Katariinalle eh-
dotus oli sopinut, koska heillä seksielämä oli aina ollut molempia
osapuolia tyydyttävää ja jopa hauskaa. Kyllä se aina riitelyn oli
voittanut. Kiihkeän seksituokion jälkeen, mies oli ilmoittanut ak-
tin olleen viimeinen lajissaan. Hän oli irrottanut viikisormuksen
kädestään, jättänyt sen yöpöydälle ja alkanut kerätä vaatteitaan
ja tavaroitaan kaapeista vielä seksistä lämpimän ja kostean sän-
gyn päälle. Markus oli sanonut lähtevänsä yhteisestä kodista. Ka-
tariina ei ollut tiennyt itkeäkö ja anoako miestä jäämään vai ru-
vetako auttamaan pakkaamisessa. Hän oli päätynyt vain seuraa-
maan tilannetta hiljaa. Kun pakkaaminen oli näyttänyt olevan
loppumaisillaan, Katariina oli kysynyt:

- Kuinka vanha hän on ja kuinka pitkään suhdetta on jatkunut?
- Vähän reilu vuoden ollaan oltu yhdessä. Meille on tulossa vauva, Markus oli vastannut.

Vastaus oli jysähtänyt Katariinan päähän kuin pesäpallomaila. Katariina oli kuvitellut, että iskun voimasta hänen kesakkonsa olivat lentäneet naamalta seinälle.

Markuksen uusi suhde oli alkanut rakoilla heti vauvan syntymän jälkeen. Uusi kolmekymppinen nuorikko oli sattunut olemaan niitä naisia, jotka kärsivät raskauden jälkeisestä masennuksesta. Markus oli joutunut ensimmäistä kertaan elämässään ottamaan lapsestaan vastuuta. Mies oli eräänä yönä ollut tulossa Katariinan luokse vauvan kanssa yöksi, kun kotona oli ollut vaikeaa ja uusi äiti oli uhannut tappaa sekä Markuksen että vauvan. Katariina oli kehottanut miestä menemään vauvan kanssa turvakoitiin tai hotelliin.

Katariinan silmiin nousi muistelusta kyyneleet. Kyllä hän olisi vielä Markuksen lähdön kestänyt ja työttömyyskin saattoi olla mahdollisuus, mutta Mikon muuttaminen kotoa oli tehnyt tiukkaa. Katariina tunsu itsensä yksinäiseksi ja hylätyksi.

Katariina kuuli postilaatikon kolahtavan ja havahtui nykyhetkeen. Hän meni katsomaan, olisiko taloyhtiö muistanut häntä jollain kunnostusaikataululla. Eteisen lattialla oli kirje, jonka kulmassa luki kauniilla korukirjaimilla Selenius & Tennivaara. Yrityksen logon nähtyään Katariina hetken jo toivoi vastausta työhakemukseensa konsultin tehtäviin. Allekirjoituksesta selvisi, että kyseessä olikin Lakiasiaintoimisto Selenius, joka oli osa liiketoiminnan ja tietotekniikan konsulttiyritystä.

Epätodellista oloa oli jatkunut jo pari päivää sen jälkeen kun Katariina oli käynyt lakiasiaintoimistossa. Hän oli saanut tilaisuuden tehdä muutos elämässsä. Oli outoa ja vähän pelottavaa, että isosetä, jota hän ei ollut koskaan tavannut, oli hankkinut hänestä otettuja valokuvia ja tarjosi nyt jotain, josta Katariina ei olisi voinut edes suurimmissa haaveissaankaan toivoa. Osan kuvista Katariina muisti, mutta ei kaikkia. Paksussa kirjekuoressa oli valokuva hänestä yksivuotiaana, yksitoistavuotiaana ja noin kahdenkymmenen ikäisenä. Lisäksi oli kuva hänestä kaukoputken kanssa lintutornissa, kalastamassa Lapissa ja lopuksi vielä puhumassa it-alan seminaarissa. Lapsuuden kuvat olivat hänelle ennestään tuttuja, mutta näitä muita kuvia hän ei ollut nähnytkään. Eikä niitä myöskään löytynyt googlettamalla netistä. Paras kuva hänen omasta mielestään oli kuva Lapista laavulta, jossa hän keitti poron osso bucco -lihoista keittoa nuotion päällä olevassa padassa. Tuli heijastui kuvassa hienosti hänen punaisiin hiuksiinsa ja sai ne loistamaan kiiltävinä. Hän muisti hyvin tuon ruokatuokion. Hän oli ollut miehensä kanssa kalastamassa Ivalossa ja he olivat yöpyneet Villi Pohjolan erämökissä. Koska erämökeille toivotettiin aina ohikulkijat tervetulleiksi, olivat hekin pyytäneet rantaan leiriytyneet melojat leirinuotiolleen. Porokeittoa oli runsaasti ja hän oli tarjonnut keittoa kulkijoille. Katariina tuli siihen tulokseen, että joku oli ottanut tämän tilannekuvan. Ainakaan kuvaa ei ollut heidän perhealbumissaan.

Oliko Wilhelm Redsweynillä ollut agentti tai salapoliisi Suomessa. Joku heidän yhteinen sukulaisensa? Kuka? Miksi Wilhelm oli päätenyt häneen perintöä jakaessaan? Kirjeen alakulmaan oli liimattu WWF:n tarra. Samanlainen kuin Katariinalla oli yöpöydän laatikossaan. Niitä tuli aina WWF:n varainkeräyskirjeiden mukana. Hassu sattuma, että Wilhelmillä oli noita samoja tarroja. Taisi isosetä olla luonnon ystävä. Ukin veljellä ei ollut ollut lapsia, eikä hän ollut pitänyt yhteyttä Suomessa oleviin sukulaisiinsa. Ainakin Katariina oli luullut niin. Wilhelm oli kuollut pitkällisen sairauden murtamana ja siksi hänellä ilmeisesti oli ollut aikaa järjestellä perintöään. Yllättävää oli, että perintöön kuului pala Suomea. Vielä kummallisempaa oli, että tämä pala oli Turun saaristossa eikä esimerkiksi Savossa, jossa Katariinalla oli paljon sukulaisia. Kirjeessä oli mukana ajo-ohjeet hänen perimälleen tontille. Tontti oli suuri ollakseen kesämökkitontti, noin kolme hehtaaria. Wilhelm oli ottanut huomioon perinnöstä Katariinalle aiheutuvat verot ja jatkuvat kulut. Wilhelm oli testamentannut hänelle rahaa niin paljon, että siitä riittäisi ainakin viideksikymmeneksi vuodeksi kiinteistön ylläpitoon. Wilhelm oli ilmeisesti halunnut varmistua, että hän ei myisi tonttia heti pois. Kiinteistön dokumenteista selvisi, että tontilla olisi saunarakennus ja vanha päärakennus.

Katariina päätti lähteä katsomaan kiinteistöään jo seuraavana päivänä. Hän haaveili jo kauniista maisemista. Hän oli käynyt purjehtimassa Turun saaristossa useita kertoja ja muisteli ihailleensa Paraisten alueen saariston jylhyyttä. Saaret siellä olivat usein korkeita ja saattoi vain kuvitella miten hyvät näköalat saarten kallioilta oli. Lisäksi saaret olivat metsäisiä verrattuna esimerkiksi Kustavin alueen saariin, joissa Katariina oli viettänyt useita kesäviikkoja tuttaviansa mökeillä. Hän ei valitettavasti

saanut tontista mitään koordinaatteja, jotta olisi voinut vakoilla valmiiksi googlesta maaston muotoja ja näkymiä.

Katariina pakkasi kolme isoa kassia. Hän aikoi tutustua paikkaan ensin kunnolla ja tehdä lopullisen päätöksen saareen jäämisestä pidemmäksi aikaa myöhemmin. Kasseihin menivät vaatteiden lisäksi tärkeimmät tavarat eli kaksi pc:tä, iPad, kaksi järjestelmäkameraa, kiikarit, kameralaukku- ja reppu, muistikortteja ja pc:n lisämuisti sekä kaukoputki jalustoineen lintujen ja tähtien katselua varten. Harrastetavaraa kertyi kasseihin enemmän kuin vaatteita, lakanoita ja pyyhkeitä. Puheliminen soittoaäni havahdutti Katariinan ajatuksistaan.

- Katariina Redsweyn.
- Pekka Ylätalo Gartnerin kansainvälisistä finanssitoiminoista hei.
- Hei hei, Katariina vastasi.
- Olit hakenut meille kansainvälisen finanssialan it-konsultin paikkaa pari kuukautta sitten. Pahoittelen, että hakuprosessi on venynyt meillä. Olemme nyt valinneet haastatteluun kutsuttavat henkilöt ja sinä olet yksi heistä.
- Sehän kuulostaa hyvältä, Katariina vastasi. Samassa hän muisti, että tämän työn fyysinen sijainti oli Aasiassa. Oliko se Singaporessa vai jossain Intiassa?
- Missä tämän työpaikan sijainti olikaan? Katariina kysyi.
- Tämä työ edellyttää ”on site” asemapaikkaa Mumbaissa, Intiassa. Ymmärsin hakemuksestasi, että se ei ole ongelma sinulle.
- Juu, ei se ole minulle ongelma. Milloin haastattelu olisi?
- Sopisiko sinulle ensi viikon keskiviikkona klo 14 täällä meidän pääkonttorilla Ruoholahdessa?

Katariinan aivot kelasivat viime aikojen tapahtumia tuhatta ja sataa. Halusiko hän lähteä Intiaan? Halusiko hän ylipäättään

Nahkatakkisen tytön tarina sijoittuu Turun saaristoon. Työttömäksi jäänyt Katariina saa perinnöksi kesämökin ja hän lähtee toiveikkaana tutustumaan siihen. Nopeasti alkaa tapahtumien vyyhti, jossa Katariinalla on yllättävä rooli sukuhistoriansa vuoksi. Unelmien kesäpaikan kauneus ja rauhallisuus ovat ristiriidassa tapahtumille, joiden keskelle Katariina päättyy. Katariina kotiutuu saarelle pelottavista tapahtumista huolimatta ja kokee yllättävää kiintymystä saarta ja erityisesti saaren kylähullua ukkoa kohtaan. Naapurin poliisimies ei ainakaan vähennä Katariinan kiinnostusta asettautua pidemmäksi ajaksi saareen. Katariinan kameran muistikortille talloituu asioita, joita ei paljain silmin erota.

Saaren tapahtumat nousevat pintaan kolmenkymmenen vuoden jälkeen salaisuuksien avautuessa pikku hiljaa, luu luulta ja kuva kuvalta.

ISBN: 978-951-568-647-3 www.bod.fi

BoDTM
BOOKS on DEMAND